

Életem egy részének története

Ha valaki megkérdezné tőlem, mi a legnagyobb félelmem valószínűleg nem az igazságot mondanám. Letudnám a választ egy szóval vagy egy rövid mondattal, például, hogy a nagy kutyáktól vagy a magasan lévő helyektől félek. Pedig a gondolataim mélyén ott lapul az őszinte válasz, amit nehéz lenne egy mondattal elmesélni. Nem osztanám meg, mert félnék, senki nem értené, amit gondolok, kinevetnének miatta vagy igazából nem is kíváncsiak a válaszomra, csak a beszélgetés kínos csendjét akarják elkerülni ezzel a klisés kérdéssel. Nem mondanék igazat, mert nem akarnék senkit kellemetlen helyzetbe hozni vagy elszomorítani a válaszommal. A tény az, hogy nem félek a nagy kutyáktól, sőt sokkal jobban kedvelem őket, mint a kisebbeket, és ha egy magas helyre látogatok, akkor is inkább a szabadság és a nyugalom érzése fog el a pánik helyett. Igazából a legnagyobb félelmem, hogy elveszítem az emlékezetem. Hogy valami miatt, lehet az egy baleset, betegség vagy az öregedés egyik következménye, amnéziám lesz. Számomra az emlékeim a legfontosabb részem. Ők az átjáró közöttem és a múlt darabjai között; ők tesznek azzá, aki vagyok; ők a gondolataim csillogó kincsekké formált kövületei. Az emlékezés folyamata nekem olyan érzés, mint egy varázslat. Visszarepülök velük egy másfajta, régebbi énembe, újra átélem azokat az értékes érzéseket mindössze egy pillanat alatt. Színek, hangok, ízek, illatok és képek sokasága, amiket csak én ismerhetek igazán. Nélkülük egy üres bábu lennék, egy összezavarodott, elveszett lélek, akit megfosztottak a legfontosabb részétől. Olyan érzés lehet ez, mint amikor az ember reggel abban a felébredés utáni első 20 másodpercben próbálja összeszedni magát, azt se tudja, hogy hívják, vagy azt, hol van. Megijeszt a gondolat, hogy ebbe a reggeli 20 másodpercbé szorulhat vissza az életem.

Kisgyerekkoromtól kezdve kicsit máshogy álltam a dolgokhoz, mint társaim. A felnőttek, akik a környezetemben voltak gyakran megjegyezték, olyan mintha egy másik bolygón élnék, ezt én is hasonlóan éreztem. Kreatív voltam, a saját világomat építettem gondolataimban, sokszor más oldalról közelítettem meg dolgokat. Egyke gyerekként éltem a mindennapjaim, ez is sokat tett hozzá kreativitásom ilyen szintű kialakulásához; a sok egyedüli játék csodákat tud tenni a gyerekek agyi fejlődésével. Anyukám szerint fantasztikus kisgyerek voltam, jó esélyem volt egy sikeres és egyszerű életre. De mint minden családban, nálunk is adódtak problémák és az esélyeim igen megváltoztak. Nem csökkentek, csak megváltoztak. Szüleim elváltam mielőtt még elkezdtem volna az első osztályt. Azt hinné, az ember az ilyesmi megviseli a gyereket, de ebből én nem igazán éreztem semmit. Ha őszinte leszek, néha nagyon is élveztem. Anya és Apa jó barátok maradtak a válás után, ami miatt nagyon szerencsésnek tartom magamat. Anyukámtól sokat tanultam az életről, fejlődtem, egy kicsit szigorúbb légkör volt, és szabályokhoz kellett tartanom magam, de nagyon sok figyelmet kaptam, talán kicsit túl sokat is. Ha külső szemlélőként néztem volna az életemet, anyát 100% igazi mintaszülőnek tartanám. Apánál viszont a pihenés fellekvára honolt. Sokat játszottam, Tv-ztem, azt csináltam, amit akartam, néha még olyan dolgokat is, amiket Anya nem engedett volna meg. Anyunál a szigor, Apunál a szabadság, ez váltakozott néhány naponta. Ha egy gyereket megkérdezel, egyértelműen a szabadság felé fogja húzni a szíve, még akkor is, ha tudjuk, anyu nem akart rosszat, sőt sokkal inkább törekedett arra, hogy egyszer majd normális ember legyen belőlem. Baba korom óta apás voltam, de én úgy gondolom, itt alakulhatott ki az, hogy teljesen összenőttem apával. Nem kellett sokat beszélgettünk ahhoz, hogy megértsük egymást, mindig jól éreztem magamat vele. Ő volt a legnagyobb támogatóm, amikor elkezdtem festeni, mindig azt mondta megtartja majd a műveim, és amikor majd híres leszek, nyit egy galériát és ezernyi ember fogja majd megnézni gyerekkori festményeimet.

Telt az idő és eljött az a nap is, amikor apa először lett rosszul előttem, epilepsziás volt. Amikor az ember még kicsi, nem igazán érzékeli az ilyen dolgok súlyosságát, így én se tudtam ez milyen hatással lesz majd későbbi életemre. Apának viszonylag sokszor volt rohama, mert néha elfelejtette bevenni a gyógyszerét, és azért is, mert ha ivott, az semlegesítette az orvosság hatását. Édesapám alkoholista volt és láncdohányos. Nem az az agresszív, kocsnába járó, üvöltözős fajta, hanem a csendes, gondtalanságra vágyó, menekülő, önpusztító fajta. Én ebből csak annyit láttam, hogy apa kimegy az erkélyre, zenét hallgat, cigizik és utána kicsit más hangulatban, furán vidáman jön vissza. Csak azután

kezdett el zavarni, hogy megtudtam ez az egyik ok, ami miatt annyiszor rosszul lett. A felhőtlen, nyugodt apaidóm fokozatosan átváltott Apára figyelő időre. „Apa bevetted a gyógyszered?”- hangzott a számból minden este többször, mikor nála aludtam. Aggódtam érte, mint mindenki más a családból. Számptalan ember próbálta meg lebeszélni az ivásról, ő is többször megpróbált leszokni. Én tudom, hogy próbálkozott, de sajnos nem volt ehhez elég erős. Az emlékezetemben nincs már meg mindegyik rosszulléte, de arra emlékszem milyenek voltak. Általában előre lehetett érezni, hogy valami nem volt rendben, valahogy máshogy viselkedett és miután bekövetkezett borzasztóan zavart volt. Sokszor elesett és utána azt se tudta ki ő, vagy hol van. Percekbe telt mire össze tudta szedni magát. Nehéz volt vele megértetni, hogy éppen egy rosszullet után volt, ő nem tudta ez milyen kívülről. Többször volt, hogy ketten utaztunk és én olyankor sokszor betegségig izgultam magamat, nehogy apukám rosszul legyen. És ha rosszul lett, és a félelmem nem volt alaptalan, borzasztóan nehéz volt nekem megoldani a helyzetet. De muszáj volt helytállnom, az apámról volt szó. Egyszerre kellett őt biztonságba helyeznem és figyelnem rá, valamint a környezetemben lévő embereknek elmagyarázni mi történt és magamat is egyben kellett tartanom, nem beszélve a tengernyi külső tényezőtől, ami ilyenkor nehezítette a helyzetet. A körülöttünk lévő ritkán segítettek, a legtöbben megijedtek és elfordították a fejüket. Még úgy is, hogy édesapám egy jól öltözött jogász volt, én pedig csak egy kislány. Szerencsések, hogy ilyen esetben nekik van lehetőségük elfordítani a fejüket, elfelejteni és tovább haladni az életükkel. Micsoda kiváltság! Én ezt nem tehettem meg. Ott kellett maradnom ezekben a folyogató percekben és küzdenem. De nem bántam ezt a küzdést, nagyon szerettem az Apukámat, bármit megtettem volna érte. Anyukám sokszor mérges volt rá, azt akarta, ne lássam az alkohol hatásait ilyen közlelről, ilyen fiatalon.

Egyszer egy viszonylag jó nap után edzésről indultam haza. Anyukám telefonhívása szakította félbe a szokásos zenehallgatásomat. Azt akarta megkérdezni aznap beszéltem-e már Apukámmal, mert senki a családból nem tudja elérni, délelőtt óta nem látták. Egyből elkezdtem izgulni érte. Felhívtam a legjobb barátnőmet, aki megpróbált megnyugtatni. „Biztos csak lemerült a telefonja!”, ilyesmit mondott. Próbáltam hinni barátnőm mondatainak és mentem tovább hazafele. Amikor hazaértem, láttam, hogy anyukám telefonál valakivel és közben sír. Kezet mostam, elpakoltam a táskámat, majd bementem a szobámba és vártam, hogy letegye a telefont. Amint meghallottam az elköszönést, kimentem hozzá és láttam az arcán, hogy valami nagyon nincs rendben. A gondolataim össze vissza repkedtek: „Rosszul lett? Lehet, hogy kórházba került? Vagy börtönbe?” Az utolsó gondolatom mielőtt Anyám megszólalt volna, így hangzott: „Az biztos nem lehet, hogy meghalt.” De lehetett. Azt a pillanatot és az érzéseket sosem fogom elfelejteni, amikor meghallottam Anya szavait. Apukám meghalt.

Félek az emlékeim elvesztésétől, mert vannak közöttük olyanok is, amikre már csak én emlékszem. Mi lesz, ha elfelejtem őket és nem tudom majd továbbadni ezeket a csodálatos vagy éppen érdekes gondolatokat másoknak? Mi lesz akkor, ha édesapámra már senki sem fog emlékezni? Az elvesztésével nagyon sok minden megváltozott. Az agyam még a mai napig nem tudta feldolgozni, hogy ő nincs többé. Soha nem látom többet. Ez mit is jelent valójában? Mi az, hogy soha? Egy kicsit elmeromboló ez az érzés. Kicsit úgy fogom fel, mintha elutazott volna és várnám, hogy visszajöjjön. De már 2 éve elment és sosem jön vissza. Felfoghatatlan, hogy egyszer majd lesz olyan idő, amikor én többet éltem úgy, hogy ő már halott volt, mint vele. Olyan érzés, mint a megfosztottak volna egy részemtől, amit azóta se sikerült visszazereznem. Csonka maradok egész életemre, ez egy nem betömhető lyuk bennem. A legnagyobb felismerés, amire rá kellett jönnöm, az maga a tény, hogy mennyire hasonlítok rá. Ha még élne, mi lennénk a legjobb barátok valaha. Miután elhunyt elkezdtem a ruháit hordani, elkezdett érdekelni a gördeszkázás, a hiphop, a zenélés és a DJ-zés; gyakorlatilag lassan elkezdtem átalakulni egy kicsi Apa klónná. Az egészben az a szomorú, hogy ha előbb kezdek el érdeklődni és jobban figyelni azokra, amiket csinált, talán megkedveltem volna a dolgait hamarabb, és csinálhattuk volna őket együtt. Megtaníthatott volna gördeszka trükkökre, használni a DJ pultját, csinálhattunk volna együtt zenét, mehettünk volna snowboardozni. Az elvesztésével sikerült megtalálnom magamat. Ez az, amit sosem fogok tudni kivenni a fejemből. Ha

nem alakultak volna így a dolgok, sosem kezdek el ennyire felnézni rá és sosem lettem volna az, aki ma vagyok. És ez fáj a legjobban az egészben. Ha túl is élte volna, akkor sem lehettünk volna olyan jóban, mint ahogy elképzelem. Mert ha ő él, akkor én maradok az a kicsit csólátású, telefon mániás fiatal és nincs mi felnyissa a szememet arra, hogy a világban, mennyi minden érdekes dolog van, amit még ki lehet próbálni. Neki meg kellett halni ahhoz, hogy én igazán élhessek. Ez volt a mi sorsunk és ez szívfacsgató. A történetek következtében nagyon sokat fejlődtem szellemileg is, mindig is kicsit előrébb tartott az érzelmi intelligencia szintem, mint az átlagos korombelié, de ez 100-szorosan megdobta azt. Sajnos emiatt viszonylag nehéz volt a régi barátaimmal, osztálytársaimmal kapcsolódnom. Új barátokkal is nehezen tudtam elmélyíteni a kapcsolatot. Sokszor nem értették, mikre gondolok, én pedig alig tudtam megnyílni nekik, mert tudtam, nem értenék meg és nem akartam az én bajaimmal leterhelni őket. A családban is mindenki máshogy fogta fel a gyászt. Apukám családjában mindenkit megviselt az eset különösen a Nagymamámat, aki vallásos ember létére Istenhez fordult segítségért. Ő szerintem egy igen mérgező irányból közelítette meg az egészet. „A fiam nincs, már meghalt, elvesztettük, sosem lesz többé”. Pedig szerintem a kereszténység egyik legjobb gondolata, hogy Isten országában mindenki újjászületik. Tehát ha Nagyi hite szerint nézzük, Apa most már Isten mellett lehet, és biztosan jól érzi magát. Anyukám nem vallásos, ő szerinte az élet után már nincs semmi, így ő szerintem egy viszonylag jobb utat választott a gyász feldolgozására. A családban voltak olyanok, akik a reinkarnáció gondolatával szimpatizáltak, ezernyi különböző elméletet fontolgattak az emberek. A másik dolog, ami számomra érdekes volt, hogy hányféleképpen reagálnak az emberek arra, ha elmondom nekik édesapám elhunyt. A legtöbben nem tudnak hogyan reagálni rá, kellemetlenül érzik magukat, máshogy kezelnek engem a beszélgetés után. Ezt ki nem állhatom. A temetésen is 80%-ban ilyen emberekkel találkoztam. Odajönnek, részvétet nyilvánítani miközben a szemükben látszik, inkább csak örülnek, hogy nem velük történt meg ez az eset, igazából meg se próbálnak együtt érezni velem. Ritka az, aki ténylegesen mepróbálja átérezni, milyen lehet nekem, de valahányszor ilyen emberekkel találkozok, mindig meghatódom, és óriási tisztelettel fordulok onnantól kezdve hozzájuk. A mindennapokban sokszor elérezékenyülök, például amikor látok egy apukát és a gyerekét boldogan sétálgatni, de akkor is, ha veszekedni látom őket. Ők nem tudják bármikor borzalmas fordulatot is vehet az életük. Ha a fiatalabb énemre és apukámra nézek vissza, ugyan azt látom, mint rajtuk. Nem tudják milyen kevés idejük maradt még hátra együtt. Ha tudtam volna jobban kihasználtam volna. Apukám sírját sokszor meglátogatom, és olyankor mindig beszélgetek vele egy kicsit. Mesélek neki az életemről, a boldogságokról és a szomorúságokról. Szeretek ott lenni a temetőben vele, még akkor is, ha csak a hamvai vannak ott.

A mindennapjaim gyökeresen megváltoztak apa halála óta, mindig anyánál vagyok. Ritkán azért még átjárok Apa házába, ha egy kis pihenésre van szükségem. Az elején nagyon terapeutikus volt odajárni, mert minden úgy volt, ahogy ő hagyta és ez tetszett, de utána a nagymamám elkezdett ott pakolászni és rendezgetni és ez nagyon felkavart. Neki a gyászolási folyamatába beletartozott az, hogy elpakolt dolgokat, ez segített neki feldolgozni fia halálát. De én az apukámat vesztettem el és én nekem fontos lett volna, ha a cuccai úgy maradnak, ahogy ő hagyta. Legalább megkérdezhetett volna, mielőtt mindent elmozdít, de az ő szemében én csak egy gyerek voltam, akinek nem számít a véleménye. Pedig én is ugyanazt az embert vesztettem el, mint ő. Neki a fia volt, nekem viszont egyszerre volt az apukám, a legnagyobb támogatóm, a legjobb barátom, a fő inspirációm és a nyugalmi bázisom is. Az emlékeim közül talán a legfontosabbak, amik édesapámhoz kötődnek. Ezért ragaszkodtam annyira a tárgyaihoz, mert ha egyszer majd nem fogok emlékezni rendesen, rájuk nézek, és eszembe jut minden boldog, szomorú, furcsa és vicces emlék, ami Apukámhoz kapcsolódik.

Remélem, 2035-ben már nem félek attól, hogy elfelejtem a múltat. Talán akkorra már leszek elég érett ahhoz, hogy fel tudjam dolgozni a múltamat, tovább tudjak lépni és az akkori jelenre fókuszálni. Ha minden a tervek szerint halad akkorra már 5 éve meglesz a diplomám, amibe nagyon furcsa belegondolni, hiszen még csak most fogom leadni a jelentkezésemet az egyetemre. Film szakon fogok végezni Írorszában, és annyi kapcsolatot sikerül majd összegyűjtenem az egyetemi

évek során, hogy rögtön a diplomaosztás után százféle munkalehetőséget kapjak majd. Lehet, elmegyek rendezőnek egy színházba vagy esetleg szabadúszóként dolgozom majd. Filmeket és színdarabokat fogok készíteni, amik színészek lesznek és kicsit elvontak. Megmozgatják majd az emberek fantáziáját, gondolkodásra készítetik őket, esetleg cselekvésre is. Tündéri fantáziavilágokban fognak játszódni, óriási díszletekkel és különleges színészekkel. 2035-re már készen lesz egy csomó kisebb filmem és az első nagyjáték filmem munkálatai is elkezdődnek. A filmjeim tele lesznek érzelmekkel, és gyönyörű felvételekkel, amik fel fogják kelteni mind az egyszerű ember, mind a szakma figyelmét. Díjakat fogok nyerni és a beszédekben, amiket mondok majd, amikor átveszem őket, mindig megemlítem majd Édesapámat és azt, hogy ő tett igazán azzá, aki vagyok.

Esetleg híres kosztümtervező leszek, egyetemen megismerkedek majd egy csomó rendező-tanítvánnyal, akik mikor filmjeikhez kosztümmöt keresnek egyből rám fognak gondolni. Felkérnek majd, hogy legyen én az, aki a ruhákat tervezi fantasztikus filmjeikhez, és amikor a filmjeik befutnak a köztudatba, az én műveim is ismertek lesznek. Később, ez annyira kinövi majd magát, hogy saját ruhamárkát alapítok, és tömérdek ruhát tervezek, divatbemutatókat tartok és fotózásokra járok. Szép lassan bejárom majd a világot, megismerem sok különböző kultúrát, érdekes emberekkel találkozok és titkos helyeket fedezek fel, amikből majd inspirálódok és újabb kollekciókat készítek. Mikor megöregszem, és visszavonulok, könyveket írnak majd rólam, és ezekben az olvasmányokban oldalakon keresztül ecsetelik majd Apukám hatását a munkáimon és én nagyon büszke leszek majd, hogy apukám emlékét szerte a világon megoszthattam.

Jövőbeli hivatásomnak jelenleg még egy dolog jöhet szóba, és az is a művészetekkel kapcsolatos. Apukám maga is egy igen kreatív ember volt, ha tehette volna, zenész lett volna belőle, de nagyapám döntése alapján jogi pályára kellett lépnie, amit sokszor nagyon utált. Ez az elfojtott kreativitás okozhatta azt, hogy élete sokszor boldogtalannak érződött számára. Az ő életéből tanulva, én mindenképpen szeretnék kreatív irányba menni és kiteljesedni. Mindig is ő volt a művészetem legnagyobb támogatója, úgy gondolom ő is így akarná. Én majd véghezviszem azt, amire ő neki nem volt lehetősége. Így 2035-ben már egy színházban fogok dolgozni díszlettervezőként, és borzasztóan élvezni fogom a mindennapjaim. Különböző díszleteket fogok tervezni híres darabokhoz, ami tengernyi ember színházi élményét fogja javítani. Később talán elhagyom a színházat és a filmek felé fogok tendálni, híres filmek díszleteit tervezem majd, sokféle emberrel találkozom és sikeres leszek. Úgy képzelem, erre az évtizedre megváltozik majd a világ és a művészetekből is rendesen meg lehet majd élni akkor is, ha nem vagy szuper híres. Részt veszek majd ennek a vágynak az előremozdításában, tüntetéseket szervezek, beszédek mondok és sok ember gondolkodásmódját megváltoztatom majd, aminek az eredménye egy művész-barát világ lesz. Pont, ahogy apukám is akarná.

Lesz majd egy családom, akiknek nagyon sokat fogok mesélni az apukámról és ők majd sajnálni fogják, hogy nem ismerhették őt személyesen. Megnyitok egy galériát, amiben Apa régi kreálmányai, zenéi, graffiti tervei és fotói lesznek majd kiállítva. Ezernyi ember fogja majd meglátogatni ezt a kiállítást, és mindenki a világon tudni fogja micsoda ember volt ő.

Addigra már rég túl leszek az 1 éves utazásomon, amit már évek óta tervezgetek. Szeretnék fél évre elutazni egy kis szigetre, a másik fél évre meg a hegyek közé. Egy olyan szigetre mennék, ahol jó nagyok a hullámok és mindig süt a nap. Délelőttönként egy helyi kis étteremben dolgoznék, délutánonként pedig megtanulnék szörfözni, sétálgatnék vagy pedig alkotnék. A hegyek közé a sí idényben mennék, vagy Ausztriába vagy pedig Japánba, és itt is hasonló lenne egy napom koreográfiája. Napközben egy hűttében vállalnék munkát, a szabadidőmben pedig snowboardoznék, kirándulnék és állatokat simogatnék. Szeretném megtapasztalni, milyen érzés ilyen különböző helyeken élni egy időre. Úgy gondolom, hiába különböznek ennyire egymástól, egy valami mégis közös bennük: A gondtalanság érzése. Talán ezeken a helyeken sikerülne végre megtalálnom azt a helyet, ahol otthon érezhetem magamat. Sok tapasztalatot tudnék ezalatt az idő alatt szerezni és így 2035-re teljesen kiforrott ember lennék.

Ha esetleg a jövőben mégis amnéziás leszek, biztos vagyok benne, hogy lesznek körülöttem olyan emberek, akik segítenek majd visszaemlékezni a múltra, mert tudják ez mennyire fontos nekem. Megmutatják majd azt a milliónyi fotót, amit minden nap készítek. Pont abból a célból készítem őket, hogyha ilyesmi bekövetkezik, minden fontos történés az életemben dokumentálva legyen és meg tudjam újra nézni őket. Ezeknek a fényképeknek sokasága az én második memóriám. Egy képre ránézve újra át tudom élni az érzéseket, a gondolatokat, a színeket és az illatokat, amiket azokban a percekben éreztem. Pontosan, mint az emlékeknél.

Bárhol leszek is 2035-ben, tudom, hogy emlékezni fogok édesapámra és arra a sok dologra, amin együtt és külön keresztülmentünk. Büszke leszek majd a 2025-ben élő énemre, hogy le merete írni ilyen formában a gondolatait egy számára ilyen nehéz témában, különösen azért mert számomra az emlékeim megosztása a bizalom legtisztább formája. Bízom magamban annyira, hogy kiírjam a szavakat, amiket annyiszor megfogalmaztam már a fejemben. Az írás során átgondoltam az életem történetét újra meg újra, és úgy érzem ez nagyon sokat hoztátett ahhoz, hogy előrébb tudjak lépni a gyász feldolgozásában. 10 év múlva már ez a pillanat, amikor ezt a szöveget írom, is egy emlék lesz, amit remélem, hogy sosem felejték el.